

'Had ik maar kinder en gekreg en...'

Willy Dobbe was jarenlang met afstand de populairste presentatrice op de vaderlandse tv. Na haar afscheid trok ze zich met echtgenoot Christian terug in Zuid-Limburg. Openhartig vertelt zij hoe moeilijk zij het de laatste jaren hebben gehad en onthult ze haar grootste gemis.

Door KAREL HILLE Foto's HENK BOM E.A.

Bijna vijftieng jaar geleden trok ik de deur achter me dicht in Hilversum,' zegt Willy Dobbe (69) tegen Story. 'En daar heb ik geen moment spijt van gehad.' Willy was ooit Nederlands populairste omroepster en tv-presentatrice. Op het toppunt van haar roem, in 1988, besloot ze afscheid te nemen van de Hilversumse glitter en glamour. Voordat aanstormende talenten als Linda de Mol haar voorbij zouden streven. 'Blij dat ik die stap toen nam,' zegt Willy nu. 'Ik was er helemaal klaar mee. Ik wilde niets meer, nooit meer. Achteraf gezien was mijn beslissing misschien een beetje vreemd, want ik heb het best wel naar mijn zin gehad. Maar ik geef het je te doen: ik moest bijvoorbeeld elk weekend in het holst van de nacht met de auto van Groningen naar Limburg na de opnamen van *Zevensprong*,

een populair programma in die tijd dat ik samen met Jan Theys presenteerde. Het heeft me verbaasd dat ik na mijn vertrek nooit meer iets van oud-collega's heb gehoord. Van niemand! In feite was dat ook wel makkelijk: prima zo, einde oefening...' Desondanks denkt Willy met plezier terug aan de jaren dat ze wekelijks op tv was. 'Ik ben er ook trots op dat er een heus Willy Dobbplantsoen is, in Olst. Uitzonderlijk om zoiets bij leven mee te maken. Met uitzondering van leden van het Koninklijk Huis wordt er normaal gesproken alleen een straat of plein vernoemd naar mensen die overleden zijn.' Jarenlang bestond het Willy Dobbplantsoen overigens uitsluitend op tv. In de jaren zeventig was het een terugkerend decor in de shows van Wim T. Schippers. Twee witte bankjes, drie dennenbomen,

Willy in haar gloriejijd.

Foto: HOLLANDSE HOOGTE

twee perkjes met viooltjes, een beukenhaagje, een fiets, een asfaltweg met witte strepen en natuurlijk het bordje met 'Willy Dobbplantsoen' erop. Het gesprek stokt. Willy's gedachten gaan onwillekeurig terug naar de jaren waarin zij met echtgenoot Christian Spranger door een hel ging. 'Christian en ik hebben veel

gezondheidsproblemen gehad,' zegt ze. 'Het waren tien afschuwelijke jaren. Maar nu gaat het weer goed met hem. Ineens kom je tot de ontdekking hoe kwetsbaar je bent. Jammer genoeg hebben wij geen kinderen kunnen krijgen. Had ik ze maar gehad. Dat gemis voel je eens te meer op momenten dat je

niemand hebt om op terug te vallen. Bijvoorbeeld toen Christian in het ziekenhuis lag, en ik alleen thuis zat. Vreselijk! Gelukkig heb ik geleerd het leven te accepteren zoals het komt. Christian en ik prijzen elke dag dat we het goed hebben. We gaan lekker onze eigen gang en doen alleen nog dingen die we allebei graag

willen. Ik heb geen heimwee. De wereld van de tv van vandaag is volkomen anders dan in mijn tijd. Het gaat allemaal snel, snel, snel. Daar heb ik geen puf meer voor. Mijn man heeft tot z'n zeventigste hard gewerkt. Toen zei ik: *Christian, nu stop je! Voor wie doen we het nog? We hebben kind noch kraai...*' ■

Mark naar de States?

Het zou zomaar kunnen dat Mark van Eeuwen verloren gaat voor Nederland. Er is namelijk vanuit Amerika serieuze interesse voor de acteur! Mark loopt daar echter liever niet mee te koop. Hij wil eerst meer zekerheid. 'In Amerika is het altijd afwachten hoe dingen lopen,' zegt hij tegen Story. 'Ik ben er vorig jaar een tijdje geweest, en heb gesprekken gehad met castingdirectors en producenten. Het voelt goed, maar ja: niets is zeker. Genoeg reden om er niet te veel over te praten. Ik kan nu wel gaan roepen dat men mij graag wil hebben, maar als het onverhoopt niet doorgaat, heb ik

weer een boel uit te leggen. Komt er groen licht, dan gaat het zich afspelen in augustus en september. Maar nogmaals, ik wil niet te vroeg juichen. Ik houd een enorme slag om de arm. Mijn prioriteit ligt in Nederland. Hier worden veel mooie producties gemaakt. Deze Amerikaanse kans kreeg ik in de schoot geworpen, en ik doe er uiteraard alles aan om er een succes van te maken. Maar ik blijf me vooral focussen op Nederland. Gelukkig heb ik na *GTST* genoeg werk omhanden, zowel voor televisie als voor films. Maar eerlijk is eerlijk: mocht Amerika doorgaan, dan spring ik uiteraard een enorm gat in de lucht!' ■

Door EDWIN BREDIUS Foto EDWIN SMULDERS